

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εφεξής παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την γόαν ημών βαρβαρίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ήμιστηρικου : Ήμιστηρικου :
 Ήμιστη... δρ. 8,— Ήμιστη... φρ. 10,—
 Ήμιστη... 4.50 Ήμιστη... 5.50
 Τριμήνιος... 2.50 Τριμήνιος... 3,—
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην διάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΦΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. Λ. 10. Έξωτερ. Λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου
 τιμάνται έκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Όδός Εδριαιτου άρ. 28, καρά τή Βαββαίωνα

Περίοδος Β'—Τόμος 19ος

Έν Αθήναις, 29 Σεπτεμβρίου 1912

Έτος 34ον.—Αριθ. 44

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Έδώ ο γείτονας μου φυλάει το μέλι του, λέει ή Μαριόλα και τού δείχνει τή άνταγμα. Είναι μέσα στο βάζος. Βάλε σή μούρη σου και ίδες μόνη σου.

Η ξιμουζλιωμένη ή Μουγγρή είχε τέτοια άνοπομονηρία να φάη μέλι, ώστε έχωσε και τή μούρη της και τή πόδια της δυο μπορούσε πτό βελιά.

— Μην κουνιθής τώρα, αλλιώς δε θά βρής τίποτε, φωνάζει ή Μαριόλα και

λη ευγένεια. Πιστεύω πως θά είνε ώρατο. Και γυρίζει και πάει πάλι στον πόρο της.

Τα μουγγρίσματα της Άρκούδας έτάραξαν τόσο πολύ τήν ύπνο του Ξυλοκόπου, ώστε δεν άργησε να ξυπνηση.

— Τί διάβολο συμβαίνει; λέει μόνος του κοιτάζοντας άπ' τή παραθύρο. Σε λίγο έσηκώθη τρομαγμένος και έτραξε

στο έρβω να είδοποιήση τους γείτονας. — Μιά άρκούδα! μία άρκούδα! έρώναξ. Είναι κοντά στο έργαστήρι μου!

Όλοι οι γείτονες άρπαξαν ό,τι εύρησαν έμπρός τους και έτρεξαν. Ο Ξυλοκόπος είχε άρπάξει δια τσακίβρι ό γύρτζε-κροτούσε τή σφύρα και τής τσιμπίδες του ό πηγάδες τή άξινάρι του εί έργαται τή φτιάρα τους και τής τσαπες τους ή γυναίκες πύ πηγαίναν στην αγορά, τή πανέρια τους ό παπός τή ραβδί του και ή δούλα του παπά τή άδράχι και ή ρόκα της. Όλοι άρμησαν στο έργαστήρι και άρχισαν να κτυπούν τή πλευρά και τή καπόβλια τής κυρά Μουγγρής με δλη τους τή δύναμη.

Η Μουγγρή επί τέλους έτράθηζε τή μούρη της και τή πόδια της άπό τή σχισμάδα του δένδρου, άλλ' άφου άμισε μέσά έχι μόνο τή μαλλί της αλλά και τή τομάρι της. Μόλις είδον πως ή Μουγγρή έγλύτωσαν, όλοι τώβαλαν στα πόδια και έφυγαν πατείς με πατώ σε ή δούλα τού παπά έπεσε, καθώς έτριχε, μέσά στο ποτάμι.

— Ω! άχ! Οά πνιγη ή κακομοίρα! έφώναξε ό παπός δυο μπουκαλές κρασί θά δώσω σ' εκείνον πού θά τήν σώσει. Όλοι οι άνδρες άρμησαν στο ποτάμι. Σε πέντε λεπτά ή καλή γυναίκα εύρισκετο πάλιν έξω τήν έπήγαν στο σπίτι τού παπά, για να τήν περιποιηθού.

και να στεγνώσει. Έπάνω σ' αυτή τή φασαρία τού πνιγμού είχαν ξεχάσει τήν Άρκούδα, ή όποια ήθελε να δροσιθής και έμπη με τήν ήουχία της στο ποτάμι.

Υστερα από τέσσερες ήμέρες, μία άρκούδα έλεινή, άδύνατη και σκυφή, με μούρη και πόδια γδαρμένα, πού μόλις μπορούσε να τή σήκωνη και να περπατή, έπήγε κούτσα-κούτσα στο παλάτι τού βασιλιά. Έπήγε άπάνω σ' ένα σωρό άχυρα πού ήτον στή γωνία τού τοίχου και διηγήθη δια τή πόθηματά της μέ άναστεαγμούς και με δάκρυα. Παρακαλούσε όλους όσοι τήν άκουσαν να τήν υπερασπισθού και να κάνου ό,τι μπορούσαν ώστε ή αδιάντροπη Άλεπού να τιμαρτηή αυστηρά. Αυτό ό Λέων καταθυμώμενος τή υπεσχέθη με πολλά βασιλικά μουγγρίσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ήτον συνήθεια στο δικαστήριό τού Λέοντος να μιν καταδικάζη κανένα κατηγόρουμενον, χωρίς να τήν άκούη και πριν να τήν καλέση τρεις φορές να παρουσιασθής.

Η Μαριόλα είχε λάβει μία κλησί αλλά ή κακομοίρα ή Μουγγρή είχαν επίστρέψει σε τέτοια έλεστην κατάντασι, ώστε κανένας δεν είχε πιά βρει να πάη στην Άλεπού τή δευτέρα κλησί. Επί τέλους ό Λέων έδιάλεξε τή Νικούρη τή γάτο, και ό Νια-

— Θα ήθελα να έβλεπα με τα μάτια μου το πτώμα...
 — Γιατί όχι; είπε γελάων σοφιστικώς ο Αντώνης, αν τον σκοτώσω ένα δυο μίλλια μακριά απ' εδώ, πρέπει να σάς τον φέρω πιστοκόπουλα;...

— Αλήθεια, είναι αδύνατο. Ας είναι, έχω εμπιστοσύνη. Θα μου δοκιμάσει και θα σε πιστεύσω. Έπειτα, αν με γελάσης... εγώ ξέρω να εκδικηθώ, προσέθεσαν ο Ανδαλουσιώτης με την θορυπητή του φωνή. Τώρα πάμε να κυνηγηθούμε, γιατί σκουτσουφλώ από τη νύκτα και αύριο έχουμε δουλειά.

Επήγε κ' έπηρε το ρεκάντο του, το εξεδιπλώσαν επάνω εις ένα τραπέζι και εξηπλώθη ως άνθρωπος συνειδημένος εις όλα, διότι γρήγορα απεκοιμήθη και, αχτήν την φοράν, αληθινά.

Υπνος καλώς φρουρημένος.

Ο κύρ Αντώνης έμεινε εκεί, προσποιούμενος κατά την συνήθειάν του ότι κοιμάται, αλλά πραγματικώς παρατηρών και συλλογιζόμενος.

«Έπρεπε να τον πνίξω τώρα που κοιμάται, έλεγε καθ' εαυτόν· έτσι θα έπελειώσαν όλα τα γρήγορα, μα έλα που φρόνιμα μήπως 'ετο εξής θα βλέπω δυο φαντάσματα αντί ενός! Όχι' να σκοτώσω κανείς υπερσπιζόμενος τη ζωή του, δεν είναι τίποτα' αλλά δεν θα ξανασκοτώσω ποτέ άνθρωπο που κοιμάται».

Η κανονική αναπνοή του Σάρδα έφθανε έως ταυτιά του, με όλα τα ήχηρα ροχαλιάρματα των γκώσσων που εκοιμούντο σκορπισμένοι εις όλην την αίθουσαν.

«Καλώς πελάτης αυτός; ο μαρφορνιός! εξηκολούθησε να σκέπτεται ο πουλπέ-

ρος' ήλθε και πέραν, και δεν ήταν πρώτη του φορά. Πάντα έργεται με ακοιων που δεν ξαναγυρίζει πίσω. Αν ήταν τρόπος να μην ξαναγυρίση τώρα κι αυτός!»

Έσυλλογίσθη ακόμη αρκετήν ώραν και επιτέλους έφθασεν εις κάποιον συμπέρασμα:

«Ναι, αυτό θα κάμω. Θάρσιμα το μικρό μου Παρισιάνο να κυνηγηθή ακόμη τρεις ώρες. Έπειτα, πρωί-πρωί, θα τον ξυπνίσω και θα τον εξαποστείλω με δυο τρεις απ' αυτούς τους γκώσσους, που τούς έχω εμπιστοσύνη. Θα του δανείσω το δικό μου άλογο, για να μπορέση, αν του συμβή τίποτα στο δρόμο, να ξεφύγη εύκολώτερα. Αμα φθάση σε κανένα μέρος σίγουρο, οι γκώσσοι θα μου φέρουν πίσω το άλογό μου. Μ' έχουν ανάγκην και δεν πιστεύω να με γελάσουν. Τώρα είμαι ήσυχος και ηρεσιώ να κοιμηθώ ευχαριστημένος. Απόψε δεν είδα το φάντασμα μου ούτε αναγκάσθηκα να μιθώσω».

Και ο Αντώνης, με φυσιογνωμίαν πραγματικώς διαφορετικήν, άπεράσεν εις το μαγειρείον, έσπικωσαν εν είδος παραπετάσματος από σκούρον πανί, που έκρυπτε τελείως την θύραν της καμπίνας του, και είσηλθε σιγά.

Υπό το φως της λυχνίας είδε τον Πέτρον, ο οποίος εκοιμάτο βαθύτατα με το μείδιμα εις τα χείλη.

«Τι ώραίο παιδί! συλλογίσθη ο Αντώνης παρατηρών τον κοιμώμενον έφηβον, τι εύγενική και αγαθή φυσιογνωμία! Έτσι ήταν κι ο φίλος μου, και όμως τον έσκοτώσα. Και από τότε, πάντα, πάντα τον βλέπω μπροστά μου, με την ανοικτή του πληγή και με το βλέμμα του ετοιμάσδυστο και γεμάτο παράπνο... Σήμερα, για πρώτη φορά, δεν τον βλέπω. Αλλά είναι και η πρώτη φορά που κάμνω ένα καλό. Ο άλλος μου δίνει πεντακόσια πιάστρα, για να σε μαγειρώσω στον ύπνο σου,

δυστυχεύαμε μικρό! Όχι! Έγώ θα έδινα ό,τι έχω και δεν έχω, για να σε γλυτώσω από τα χέρια του!»

Ετοιμάσε την σιάωρην του, κατεκλίθη και απεκοιμήθη ήσυχως, βέβαιος ότι θα εξυπνεσέ την ώραν που ήθελε.

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΗ
ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ**

Η φυγή

Μετά δύο ώρας, ο κύρ Αντώνης, ξεκουρασμένος, εύχαριστημένος, έπήδησεν από την αίωρην του, την όποιαν έτόλιζε και έκρέμασεν εις τον τύχον δια νόστιμη περιουσίαν εύρωχυσίαν εις τον θαλαμίσκον.

Εξαιρετικώς, σήμερον, αυτός ο μεθυσος, ο αποκτηνωμένος, ο όποιος είχε διακόψη πλέον πάναν σγέσιν με την καθαρίστη αβύθιον την κερφήν του εις μίαν λεκάνην και

«Ο Πέτρος άγκάλιασε τον γηραιόν Γάλλον...» (Σελ. 383, στ. γ')

έσαπούνισε πρόσωπον και χέρια. Έπειτα συνεπλήρωσε την εσωτερικήν αυτήν επανάστασιν, κτενίσας; έπιμελώς τα μαλλιά του και τα γένεια, — πράγμα το όποιον τον έκαμε σχεδόν άγνωρίστον.

Έτσι μόνον ήγγισε τον ώμον του Πέτρου, ο όποιος ανεπήδησε.

— Παιός είναι; έψιθύρισε. Α, είσθε σεις; Σηκώνομαι άμέσως, εύχαριστώ.

Ανεκάθησεν εις την σιάωρην του κ' έκούτιαξε καλλιτέρως τον πουλπέρον.

— Μπα; πώς είσθε σήμερα έτσι; τον ήρώτησε σαν νάλλάξατε...

— Ναι, απεκριθή εύθύμως ο κύρ Αντώνης' σήμερα εφρόντισα να κάμω λίγη τουζλέττα, που είχα χρόνια και καιρούς. Κ' εγώ ο ίδιος άπερώ γι' αυτό. Ίσως ή εύχαριστήσις που αισθάνομαι για το καλό που σου κάνω, μ' άλλαζε. Ναι, είμαι πολύ εύχαριστημένος. Μου φαίνεται σαν να σε γνωρίζω από καιρό κι αισθάνομαι για σενα αγάπη, πα ρική. Και όμως δεν σε γνωρίζω παρ' από χθές το βράδυ.

— Το καλό που μου κάμνετε, ανούγει την καρδιά σας που ήταν κλειστή και διπλοκλειδωμένη, απεκριθή ο Πέτρος, τείνων προς τον Αντώνην την χείρά του. Ο πατέρας μου μου έλεγε πάντα, ότι τίποτα δεν προξενεί τόσο εύτυχία

στον άνθρωπο από το καλό που κάμνει στον άλλο.

— Καλός άνθρωπος θα ήσαν ο πατέρας σου...

— Ω, μη λέτε «θα ήσαν»! είπε με θλίψη ο νέος' εγώ είμαι βέβαιος άκόμη, ότι ζή και θα τον εύρω. Αν ήταν πεθάνεμος, δεν θα είχα τόσο έλπίδα...

Ο Αντώνης δεν απεκριθή εις αυτά. Προς τι να τον λυπήση; Ησο τόσο βέβαιος, ότι ο Ανδαλουσιώτης έπέμενε να τον ξεπαστρέψη, έπειδή είχε δολοφονήσει και τον πατέρα του!

— Κάμε γρήγορα να ετοιμαθής, υπέλαβε' να το σχέδιό μου: θα σε δανείσω το άλογό μου' τρέχει σαν πουλί, κι ας είναι άσχημο σαν όλα τα άλλα της πόμπας. Αν συ συμβή τίποτα στο δρόμο, ή γρηγοράδα του μόνο θα σε σώση.

— Μα πώς θα σε το στείλω πίσω; — Θα σε δώσω να σε συντροφέψουν δυο γκώσσοι, απ' αυτούς που σ' εθαύμασαν χθές και είναι τώρα ικανοί να σκοτωθούν γι' αγάπη σου. Αυτοί θα με φέρουν πίσω τον Ατσάλη μου, άμα σε βάλουν στο σιδερόδρομο για να πής στο Ροζάρτο.

— Μ' αν άφισω έτσι τον Σάρδα, πώς θα μάθω που είναι ο πατέρας μου; — Άκουσε, αγαπητέ μου πατριώτη, αυτό είναι δική μου δουλειά. Έπειτα...

τι να σου πώ; Χθές το βράδυ ο Σάρδα μου έπρότεινε πεντακόσια πιάστρα για να σε σκοτώσω. Σέφερα εδώ μόνο και μόνο γι' αυτό. Ούτε εσάντοια έχει, ούτε που είναι ο πατέρας σου ξέρει. Είναι ένας τυχερός άντης πρώτης τάξιας.

— Κι όμως άγνώρισε τον πατέρα μου γι' αυτό είμαι βέβαιος απ' όσα μου είπε.

— Μπορεί' δεν σε πήγαινε όμως' στον πατέρα σου, αφού έθαλε δυο γκώσσους να σε σκοτώσουν και τώρα με πληρώνει για να το κάμω εγώ.

— Θα έχετε περισσότερα αν με σέσετε...

— Ω, δε θέλω τα λεπτά σου! άνέκραξε με φρίκην ο πουλπέρος. Φθάνει να μη ξαναϊδω το φάντασμα μου και να γιατρευθώ από το πικρό. Έτσι θα είμαι πολύ καλό πληρωμένος. Έπειτα, εγώ δεν έπινα παρά για να μη βλέπω το δυστυχισμένο μου φίλο. Μευ φαίνεται λιγπέν πως θα φύγη κι αυτός από τα μάτια μου για πάντα, άμα φύγη έσύ από εδώ ζωντανός.

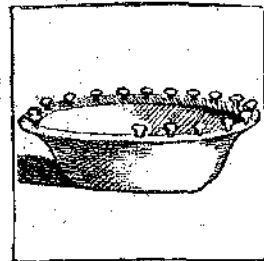
— Κ' εγώ έτσι νομίζω...

— Πηγαίνω τώρα να σε ετοιμάσω τον Ατσάλη. Φάγε εν τώ μεταξύ, και σιγά να μη σκούσους. Ο Πέτρος ήγολούθησεν αυτήν την συμβουλήν και εύρέθη έταίμος όταν ο Αντώνης έπανήλθε.

(Έπεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

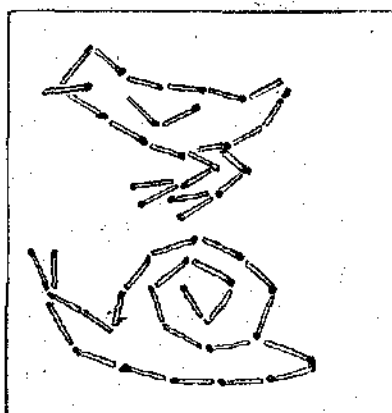
Η λεκάνη των θυσιαών

Η λεκάνη αυτή προέρχεται από το Κουμασί και άνηκεν εις τον βασιλέα Πρεμπελί, τύραννον αιμοχαρή. Οσάκις απέθνησκε μέλος της οικογενείας του, διάτασσε να θυσιασθή ένας υπήκοός του. Η λεκάνη των θυσιαών είναι σπολισμένη με μπρούτζινα καρφία, έκτός από το μέρος όπου το θυμα έσπέρθηκε την λαίμον του. Το αίμα του άξιαν να πύξη και να ξηραθθή μέσα εις την λεκάνην, δια να το μεταχειρισθών κατόπιν ως ποίσημον ιατρικόν!

Ζωγραφική... χωρίς μουντζούρες

Με σπέρτα, επάνω εις το μάρμαρον ή το σέπασμα του τραπέζι, εμπορείτε να σχηματίσετε πολλά πράγματα. Ίδτε αυτό το κατοπιλάκι και αυτόν τον σάβλαγκαν. Εμπροσθιν να σάς χρησιμεύσουν ως υπόδειγματα. Σχεδιάσατε

γ.) Παίγνιον

Έσκέπη υπό της Κραυγής Νίκης

ΠΟΑ	ΚΛΗΣ	ΤΙ	ΟΣ
ΠΕ	ΜΑΡ	ΛΩΝ	ΛΙ
Λ	ΓΗ	Ε	ΡΙ

Να συνφομολογηθούν οι συλλαβαί αυτές ώστε ναποτελέσουν: Μέγαν Άθηναϊόν, πόλιν του Βελγίου, άρχαϊόν Θεόν και Μήνα.

Άλλοσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφείον μας (38, όδός Βύρσιπιδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεικνάν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματίσημον. Τα όνόματα όλων των λύτων θα δημοσιευθών. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθή, θα έγγράφωμεν και πάλιν δια κλήρον μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δώρεάν.

Λύσεις του 42ου φύλλου

α) Καλαμπάκα, ήλιοτρόπιον, σάυρα, Λεωνίδας. — β) Το καρπούζι. — γ) Το παρτεριανό εύρίσκειται επί του στήθους της.

«Ο Πέτρος εκοιμάτο βαθύτατα...» (Σελ. 384, σ. β')

446. Έπιγραφή

ΟΝΙΑ
ΡΟΕΟ
ΧΥΦΥ

Ζητείται ή ανάγνωση της έπιγραφής ταύτης.
Έστάλη υπό της Ελλάδος του Μ' Αλεξάνδρου

447. Μεταμορφώσεις

Η Χίος διά 4 μεταμορφώσεων να γίνει Σάμος.

Έστάλη από το Τριελλό Ναυτάκι

448. Φόρτην-Μήδην

Έπιμάθισα έλαε τρηπάς.

Έστάλη από τον Άτακμο Ουρανό

449 - 450. Λογοναίγρια

1.— Ποία αρχαία πόλις ισχυρίζεται ότι κλάει;

2.— Ποίον ζώον βεβαιώνει ότι είναι θνος ένώ δεν είναι;

Έστάλη υπό του Άνθους του Άγροϋ

451. Ποικίλη Άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τό δεύτερον της δεύτερας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθεξής, σχηματίζουν αρχαίον δένον:

1, Κράτος της Ευρώπης; 2, Πόλις της Ελλάδος; 3, Μεγάλη νήσος του Αιγαίου; 4, Κράτος της Ευρώπης; 5, Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.

Έστάλη υπό του Σανθού Μαρκησιού

452. Έλλειπομόρφωνον.

αεοαααα - ιαοοιιαα

Έστάλη υπό του Μάρτυρος της Έλευθερίας

453. Γρίφος

	διά	διά	διά	τι	τι
Υίαι	λου'	πια	Ο ::	αφ	
	διά	διά		τι	τι

Έστάλη υπό του Άριος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλου 38

383. Ευρυδιάδης (εύρύ, βία, δία.) — 384. Έριφος-Σέριφος. — 385. Πόχ- από. — 386. Η κομπάνα της Έκκλησίας.

Γ 388. Τό άρσενικόν.—
Λ Ε Ι 389. Νήσος, νόσος,
Β Ο Λ Ο Σ κόσος, πόλις, πόλις.
Ι Α Π Ω Ν Ι Α — 390. ΙΑΙΟΝ (Ίω-
Λ Υ Σ Α Ν Α Ρ Ο Σ άνης, Άλεξάνδρεια,
Άγις, Αίρω, ΙωάνΝνα.) — 391. Φύσσις
κακής σημείον έστιν ο φθόγος. — 392. Της
παιρ τό οδμα θυγίας μη άρέλει. (τ' εις περι-
τος- όμμα ηγ' έασροι-α με λι.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οι έχοντες έλλειπή τον τόμον του 1911 έντινεν άπωλείας ή καταστροφής φύλλων, και επιθυμούντες να τον συμπληρώσουν, παρακαλούνται να ζητήσουν τό ταχύτερον τά φυλλάδια τά όποια τοίς λείπουν, άποστέλλοντες μαζί και τό αντίτιμον (πρός 20 λεπτά τό φύλλον). Δότι μετά τον καταρτισμόν των τόμων του 1911, όλλα χωριστά φυλλάδια έπερισσεύσαν και πιθανόν άργότερα να μην έχωμεν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετρανά, μορφωτικά και ήθικά, έκδοθέντα υπό της „Εταιρείας των Παιδών“.

Ο Άγγελος της Άγάπης (60 εικόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.

Τό Βιβλίον της Συμπεριφοράς, φρ. 0,60.

Τό Θύμα του Φθόνου, (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Δευτέρω μικράν μυστικόν, Έκαστον τετραδίου φρ. 0,15

Δέσημ 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέσημ 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέσημ 25 τετραδίων φρ. 3,—

Η Μαρουσία, (21 εικόν.) φρ. 3,50.

Χρυσόδ. φρ. 5.

Η Μαύσα των Παιδών (ποήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50.

Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικόι Διάλογοι (Κουμπίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.

Παιδικόν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομύδια) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3 όμοϋ, φρ. 2,50.

Πράξ ο Νικίου (24 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Πυρσιποώλης (24 εικόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.

Υπέρ Πατρίδος (35 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Φώτης. Ύμμετρον Διήγημα υπό Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΗ λέξαι με 4 πλά στοιχεία των 8 στήμιών λεπτά 10, διά 88 τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τό διελύσαν, και με κεραιαία τό τυπώσαν. Έλάττωσος όδου 15 λέξαι, δηλαδή και αι όλωγότεραι των 15 πληρόνται ως να ήσαν 15. Ο χωρίστατος στίχος, ένω και από 15 αν λέξαι, με κεφαλαία ή παχέα ή άλλα στοιχεία των 8 στήμιών, όπολογείται ως 25 λέξαι άπλά. — Αι μη συνδρομουμαι υπό του αντίτιμου άγγελιαί δεν δημοσιεύονται.

Φιλτάτη Άγκυρα της Έδνυχίας, προς τί ή τόση αιμηή σου;... Τι γίνεται τόσον καιρόν; Άγαρένω!... — Η Άγνοστας.

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Γενουμένον νέων άρχαιεσιτών εξέλεγγσαν: Πρόεδρος και ταμίας Εδνγής Ίδανιόν, Άντιπρόεδρος Λεοντιάαρδος Σουλιώτης, Γραμματεύς Ένδοξο Μεσολόγγι, Σύμβουλοι Έλλης των Ύποδούλων, Στέφανος Δόμος, Ίωάννης Δημητριάδης. Συνελθόν τό Διοικητικόν Συμβούλιον, παρ'ηφαι άνεκύρηξε μεν γενικόν άρχηγόν Δωδωναίων, διέγραψε δε Δάφνης Στέφανου του τε καταλόγου των μελών και του ψηφοδέλιτου.

Ο Πρόεδρος Εδνγής Ίδανικόν. (ΙΒ', 290)

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί παρακαλούνται, διά κα μη παραπίπη τό φύλλον των, να δηλώσαν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τό Γραφεσίον μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά διά την έκτύπωσιν της νέας ταυίας. Άλλως δεν εδυνόμεθα διά την άπόλειαν του φύλλου.

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 385)

ΑΘΗΝΑΝ: Θεοδ. Παναγιωτόπουλος, Άθ. Ζ. Χανιώτης, Μακαρονοπαλινομένη Γαλανόλευκη, Νέα Γενεά, Νικ. Α. Μελισσανός, Ξενιτσαμένη Έλληνοπούλα.

ΠΕΤΡΑΙΩΣ: Πόπη Δ. Ψαρά, Κουκουλάς, Άλ. Γ. Καλοβρεστάς, Θεοδ. Βαρελάς, Όλγα Θ. Καζάνη, Στ. Θ. Καζιάνης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δημ. Κ. Χονδός.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ίωνν. Κλάδης Χρ. Κ. Γεωργιόπουλος, Ν. Δ. Χαράρας, Στ. Γ. Φίλιππος.

ΙΘΑΚΗΣ: Παναγ. Άρτεμης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νικ. Α. Κακούλης.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριό Νευροπούλο.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Ν. Γ. Κίνυος.

ΣΥΡΟΥ: Παιτάο Άρατ. Μανόκοι.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βασιλική Κ. Τσουλοχοπούλου, Γενναϊόφυκος Έλληνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εδόντων όρθήν την λύσιν τά όνόματα έτέθησαν εις την Κληροσίδια και εληφθη ή εν Σπάρτη Ν. Γ. ΚΙΝΝΑΣ ο όποιος έντεράφη ή διά τρεις μήνας, από της Οκτωβρίου.

Πλεονάζουν λεπτά 10 διά των προσχη διαγων.

Οι άποστέλλαντες άνω δεκαλέτου την λύσιν δεν αναφέρουσι, ούτε οι άποστέλλαντες πεντάλετον άνω δεκαλέτου. (Προμηθεύσαντες όθωλιανών 10 παρκα Ισοδυναμεί με 5 λεπτά όσα διά 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρκα.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οι έξής: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)

πρός φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,10 διά τό Έσωτ. και 1,30 διά τό Έξωτ.

Τόμοι 7 οι έξής: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρós φρ. 2,50 έκαστος.

(Οι Τόμοι της Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος έξηγηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, έν έκαστος τιμάται: Άδελος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διά τής Έπαρτ. άδελος 3,50, χρυσόδ. 5,50. Διά τό Έξωτ. φρ. 4,— " 4,— " 7,—

Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, έν έκαστος τιμάται ελεύθερος ταχυδρ. ταλών: Άδελος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: των έτών 1906, έως 1911, έν έκαστος τιμάται: Άδελος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Διαπλάσεως του 1911,

κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να χρυσόδέσουν τά φυλλάδια των εις τόμον, εινε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις τό Γραφεσίον μας. Στέλλονται δε ταχυδρομικώς προς τους έμβάζοντας τό αντίτιμον, δραχ. ή φρ. 1,75.